

AGATHA CHRISTIE

Η φαρμακερή πένα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η φαρμακερή πένα**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Moving Finger*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollinsPublishers*, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1942. All rights reserved.
The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: *HarperCollinsPublishers* Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Δηλητήριο σε μικρές δόσεις»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2019, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3068-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3069-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 * fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 * fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr * <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Η φαρμακερή πένα

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Στους φίλους μου Σίντνεϊ και Μαίρη Σμιθ

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Η φαρμακερή πένα εκδόθηκε το 1942 στις ΗΠΑ και την επόμενη χρονιά στην Αγγλία. Είχε προηγηθεί η έκδοσή της σε οκτώ συνέχειες στο περιοδικό Collier's Weekly στις ΗΠΑ, καθώς και σε συντομυμένη εκδοχή σε έξι συνέχειες στο Woman's Pictorial στην Αγγλία.

Ο πρωτότυπος τίτλος του βιβλίου, *The Moving Finger*, προέρχεται από τα Ρουμπαγιάτ του Ομάρ Καγιάμ, στη μετάφραση του Έντουαρντ Φιτζέραλντ, ένα έργο που η Κρίστι θαύμαζε πολύ:

Το Κινούμενο Δάχτυλο γράφει· κι έχοντας γράψει
προχωρεί: όλες οι προσευχές και τα τερτίπια σου
δε θα το κάνουν να γυρίσει και ν' αλλάξει ούτε μισή αράδα
όλα τα δάκρυά σου δε θα σβήσουν μία του λέξη.

Η Άγκαθα Κρίστι θεωρούσε Τη φαρμακερή πένα ένα από τα καλύτερα μυθιστορήματά της. «Είναι σπουδαίο τεστ», έλεγε, «να ξαναδιαβάξει κάποιος τι είχε γράψει δεκαεπτά δεκαοκτώ χρόνια πριν. Οι απόψεις μας αλλάζουν. Κάποιες αντέχουν στον χρόνο, άλλες όχι».

Το βιβλίο μεταφέρθηκε στην τηλεόραση, στη σειρά του BBC *Miss Marple*, με πρωταγωνίστρια την Τζόαν Χίκσον, το 1985. Το 2001 διασκευάστηκε για το ραδιόφωνο του BBC, στην εκπομπή *Saturday Play*, και το 2006 μεταφέρθηκε για δεύτερη φορά στην τηλεόραση, στη σειρά *Agatha Christie's Marple*, με πρωταγωνίστρια την Τζεραλτίν Μακγιούαν.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μις Μαρπλ

Ηλικιωμένη κάτοικος του Σεντ Μέρι Μιντ που δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ιδιαίτερα οξυδερκής και με ισχυρή συνδυαστική ικανότητα, γνωρίζει σε βάθος την ανθρώπινη φύση και φημίζεται για τους παραλληλισμούς που κάνει μεταξύ των γεγονότων των εγκληματικών υποθέσεων και των συμβάντων του χωριού.

Τζέρι Μπάρτον

Τραυματίας πολέμου που αποσύρεται στο φαινομενικά ήσυχο Λίμστοκ για να αναρρώσει από ένα παραλίγο μοιραίο ατύχημα με το αεροπλάνο. Η επιθυμία του για καθαρό αέρα και ήσυχη ζωή δε θα ικανοποιηθεί, μιας και σύντομα το χωριό θα εμφανίσει μια άσχημη, φαρμακερή όψη. Παρ' όλα αυτά, στο Λίμστοκ ο Τζέρι θα ανακαλύψει και κάτι που δεν περίμενε ποτέ να βρει.

Τζοάνα Μπάρτον

Μικρότερη αδελφή του Τζέρι, κοπέλα έξυπνη, πρόσχαρη και μοντέρνα. Έρχεται μαζί του στο Λίμστοκ για να τον φροντίσει όσο αναρρώνει και για να ξεπεράσει μια ερωτική απογοήτευση που έζησε στο Λονδίνο. Παρά την αγάπη της για τη μεγάλη πόλη, τελικά βρίσκει τη θέση της στο μικρό Λίμστοκ.

Έμιλι Μπέρτον

Ηλικιωμένη ιδιοκτήτρια του Λιτλ Φερζ, του σπιτιού που αναγκά-

ζεται να νοικιάσει στα αδέρφια Μπάρτον για οικονομικούς λόγους. Έχει ζήσει μια καταπιεσμένη ζωή και λαχταρά να κάνει μια κρουαζιέρα ή ακόμα και τον γύρο του κόσμου.

Ντικ Σίμινγκτον

Ο δικηγόρος της περιοχής, ευυπόληπτος επαγγελματίας και οικογενειάρχης. Είναι ο δεύτερος σύζυγος της Μόνα Σίμινγκτον με την οποία έχει δύο αγόρια. Δείχνει αφοσιωμένος στη δουλειά και την οικογένειά του.

Μόνα Σίμινγκτον

Αναιμική και ιδιόρρυθμη γυναίκα, σύζυγος του δικηγόρου. Από τον πρώτο δικό της γάμο, ο οποίος είχε μάλλον άσχημη κατάληξη, έχει αποκτήσει τη Μέγκαν. Η σχέση της με την κόρη της όμως δε φαίνεται να είναι ιδιαίτερα θερμή.

Μέγκαν Χάντερ

Εικοσάχρονη κόρη της κυρίας Σίμινγκτον από τον πρώτο γάμο. Όλο το χωριό τη θεωρεί σχεδόν χαζή και περνά απαρατήρητη από όλους, ακόμα και από την ίδια της την οικογένεια. Μετά από προτροπή του Τζέρι μεταμορφώνεται από άγαρμμη και ασημέλητη επαρχιώτισσα σε πολύ ελκυστική δεσποινίδα και δείχνει ένα τελείως διαφορετικό πρόσωπο.

Έλσι Χόλαντ

Νέα και εξαιρετικά ωραία γκουβερνάντα των παιδιών του ζεύγους Σίμινγκτον. Ζει με την οικογένεια ώστε να επιβλέπει τη μόρφωση των αγοριών και να τα φροντίζει. Η κακεντρέχεια του περιβάλλοντός της δε θα αργήσει να στραφεί εναντίον της.

Όουεν Γκρίφιθ

Ο σοβαρός και μετρημένος γιατρός της περιοχής, ο οποίος σύντομα θα δείξει την αδυναμία του για την Τζοάνα. Βοηθά στις

έρευνες του εγκλήματος, ωστόσο η μοίρα θα του επιφυλάξει ένα μεγάλο σοκ.

Εμέ Γκρίφιθ

Η αφοσιωμένη αδελφή του γιατρού, μια γυναίκα που έχει θυσιάσει πολλά για να τον φροντίζει. Ζει μια ιδιαίτερα χαρούμενη και πολυάσχολη ζωή στο Λίμστοκ, παρ' ότι βαθιά μέσα της έχει μια συναισθηματική πίκρα.

Κυρία Ντέιν Κάλθορν

Σύζυγος του πολυμαθούς εφημέριου του Λίμστοκ, Κέιλεμπ Ντέιν Κάλθορν. Αρκετά απρόβλεπτη στις αντιδράσεις και τις απόψεις της και αφοπλιστική με την ειλικρίνειά της, είναι εκείνη που καλεί στο χωριό τη μισ Μαργκλ όταν καθίσταται σαφές ότι η υπόθεση χρειάζεται έναν «ειδικό».

Επιθεωρητής Νας

Καλείται μετά το πρώτο τραγικό συμβάν και από την αρχή αφοσιώνει όλη του την οξυδέρκεια και την προσοχή στην υπόθεση. Δεν έρχεται παρά ελάχιστα σε επαφή με τη μισ Μαργκλ κι επιδεικνύει μεγάλη τόλμη και αποφασιστικότητα ακόμα και όταν οι έρευνες δε δείχνουν να οδηγούν πουθενά.

Όταν επιτέλους με έβγαλαν από τον γύψο, και αφού οι γιατροί με τραβολόγησαν όσο λαχταρούσε η καρδιά τους και οι νοσοκόμες με καλόπιασαν για να αρχίσω προσεκτικά να κινώ τα μέλη μου, και αφού με είχε πιάσει ναυτία, γιατί στην ουσία μου μιλούσαν σαν να ήμουν μωρό, ο Μάρκος Κεντ μού είπε ότι έπρεπε να πάω να μείνω στην ύπαιθρο.

«Καθαρός αέρας, ήσυχη ζωή, απραξία, αυτή τη συνταγή πρέπει να ακολουθήσεις. Θα σε φροντίσει η αδελφή σου. Θα τρως, θα κοιμάσαι και θα μιμείσαι το φυτικό βασίλειο όσο περισσότερο γίνεται».

Δεν τον ρώτησα αν θα μπορούσα να ξαναπετάξω ποτέ. Κάποιες ερωτήσεις δεν τις κάνει κανείς επειδή φοβάται τις απαντήσεις που θα πάρει. Κατά τον ίδιο τρόπο, μέσα στους τελευταίους πέντε μήνες, δε ρώτησα ποτέ αν θα ήμουν καταδικασμένος να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι. Φοβόμουν τη χαρωπή, υποκριτική διαβεβαίωση της νοσοκόμας. «Ελάτε τώρα, τι πράγματα είναι αυτά που ρωτάτε! Εμείς δεν αφήνουμε τους ασθενείς μας να κάνουν τέτοιες κουβέντες!»

Γι' αυτό δε ρώτησα, και τελικά πήγαν όλα καλά. Δε θα γινόμουν ένας ανήμπορος σακάτης. Κατάφερα να κινήσω τα πόδια μου, να σταθώ σ' αυτά, να κάνω επιτέλους μερικά βήματα, κι αν ένιωθα μάλλον σαν παράτολμο μωρό που μαθαίνει να κάνει τα πρώτα του βήματα, με τρεμάμενα γόνατα και σαν να πατάω πά-

νω σε βαμβάκι, ήταν απλώς από την αδυναμία και την ακινησία, και θα περνούσε.

Ο Μάρκουσ Κεντ, που είναι από τους σωστούς γιατρούς, απάντησε στα όσα δεν είχα ρωτήσει.

«Θα αναρρώσεις πλήρως», είπε. «Δεν ήμασταν σίγουροι ως την περασμένη Τρίτη, όταν έκανες την τελευταία αναλυτική εξέταση, μα τώρα μπορώ να σου το πω με βεβαιότητα. Η ανάρρωση όμως θα κρατήσει καιρό. Θα κρατήσει καιρό και, αν μου επιτρέπεις, θα είναι κουραστική. Όταν πρόκειται για την ίαση νεύρων και μυών, το μυαλό πρέπει να βοηθά το σώμα. Κάθε ανυπομονησία, κάθε δυσφορία, θα σε πηγαίνουν πίσω. Και ό,τι κι αν κάνεις, μην “πίσεις τον εαυτό σου να γιατρευτεί γρήγορα”. Αν κάνεις οτιδήποτε τέτοιο, θα βρεθείς ξανά σε καμιά κλινική. Πρέπει να πάρεις τη ζωή αργά και εύκολα, το τέμπο σου να είναι *legato*. Δεν είναι απλώς ότι χρειάζεται να αναρρώσει το σώμα σου· το νευρικό σου σύστημα έχει εξασθενήσει από την ανάγκη να σε κρατήσουμε υπό φαρμακευτική αγωγή για τόσο καιρό.

«Γι’ αυτό σου λέω· κατέβα στην ύπαιθρο, πιάσε ένα σπίτι, δείξε ενδιαφέρον για την τοπική πολιτική, για τα τοπικά σκάνδαλα, για τα κουτσομπολιά του χωριού. Δείξε μια ερευνητική, έντονη περιέργεια για τους γείτονές σου. Προσωπικά, θα σου πρότεινα να πας σε ένα κομμάτι του κόσμου στο οποίο να μην έχεις φίλους πουθενά τριγύρω».

Κούνησα το κεφάλι. «Αυτό», είπα, «το είχα σκεφτεί ήδη».

Δεν μπορούσα να διανοηθώ τίποτα πιο ανυπόφορο από τους παλιόφιλους να περνούν να με βλέπουν γεμάτοι συμπόνια και δικά τους προβλήματα.

«Τζέρι, σε βλέπω μια χαρά, μπράβο. Εξαιρετικά. Άκουσε, φίλε μου, έμαθες τι έκανε πάλι ο Μπάστερ;»

Όχι, εγώ δεν ήθελα τέτοια. Τα σκυλιά είναι σοφά. Σέρνονται κι αποτραβιούνται σε μια ήσυχη γωνιά για να γλείψουν τις πληγές τους, και ξαναμπαίνουν στον κόσμο μόνο όταν είναι και πάλι απολύτως καλά.

Έτσι, λοιπόν, η Τζοάνα κι εγώ βαλθήκαμε να ξεδιαλέγουμε τα διθυραμβικά εγκώμια που έπλεκαν οι μεσίτες για σπίτια σε όλα τα Βρετανικά Νησιά, και τελικά επιλέξαμε το Λιτλ Φερζ, στο Λίμστοκ, ως ένα από τα «υποψήφια» που θέλαμε να δούμε, κυρίως επειδή δεν είχαμε πάει ποτέ στο Λίμστοκ και δε γνωρίζαμε κανέναν σ' εκείνα τα μέρη.

Και όταν η Τζοάνα είδε το Λιτλ Φερζ, αποφάσισε αμέσως ότι ήταν ακριβώς το σπίτι που θέλαμε.

Βρισκόταν κανένα χιλιόμετρο έξω από το Λίμστοκ, στον δρόμο που οδηγεί ψηλά στον χερσότοπο. Ήταν ένα περιποιημένο, χαμηλό λευκό σπίτι, με μια βικτοριανή βεράντα που έγερνε, σε ένα ξεθωριασμένο πράσινο χρώμα. Είχε ευχάριστη θέα σε μια πλαγιά γεμάτη ρείκια, με τον οβελίσκο της εκκλησίας του Λίμστοκ χαμηλά κάτω αριστερά.

Άλλοτε ανήκε σε μια οικογένεια ανύπαντρων γυναικών, τις δεσποινίδες Μπέρτον, από τις οποίες είχε απομείνει μόνο μία, η νεότερη, η δεσποινίς Έμιλι.

Η δεσποινίς Έμιλι Μπέρτον ήταν μια γλυκύτατη γριούλα που ταίριαζε απίστευτα με το σπίτι της. Με μαλακή, απολογητική φωνή εξήγησε στην Τζοάνα ότι ήταν η πρώτη φορά που το νοίκιαζε, και στην πραγματικότητα δε θα είχε διανοηθεί ποτέ να το κάνει, «μα βλέπεις, καλή μου, σήμερα τα πράγματα έχουν αλλάξει τόσο πολύ – η φορολογία, ναι, κι έπειτα οι μετοχές μου, ασφαλείς, φανταζόμουν πάντα, μάλιστα ο ίδιος ο διευθυντής της τράπεζας σύστησε μερικές από αυτές, μα σήμερα δε φαίνεται να δίνουν απολύτως κανένα κέρδος, και φυσικά είναι ξένες! Και πραγματικά γίνονται όλα τόσο δύσκολα. Σε κανέναν (είμαι σίγουρη πως θα με καταλάβεις, καλή μου, και πως δε θα το πάρεις προσωπικά, δείχνεις τόσο ευγενικός άνθρωπος) δεν αρέσει η ιδέα να νοικιάσει το σπίτι του σε ξένους, όμως κάτι πρέπει να γίνει, και πραγματικά, τώρα που σε είδα, θα χαρώ πολύ να ξέρω ότι είσαι εσύ εδώ· ξέρεις, το σπίτι χρειάζεται να ξαναιώσει. Και πρέπει να ομολογήσω ότι δίσταζα στην ιδέα να βάλω μέσα άνδρες!»

Σ' εκείνο το σημείο η Τζοάνα αναγκάστηκε να της μιλήσει για μένα. Η δεσποινίς Έμιλι συνήλθε αρκετά γρήγορα.

«Μάλιστα, κατάλαβα. Τι κρίμα! Ατύχημα με το αεροπλάνο; Τι γενναίοι που είναι αυτοί οι νεαροί. Βέβαια, φαντάζομαι ότι ο αδελφός σου θα είναι ουσιαστικά ανάπηρος—»

Εκείνη η σκέψη έδειξε να ανακουφίζει την ευγενική κυρία. Ίσως δε θα επιδιόμουν στις φαύλες αρσενικές δραστηριότητες τις οποίες φοβόταν η Έμιλι Μπέρτον. Ρώτησε διστακτικά αν καπνίζω.

«Σαν φουγάρο», είπε η Τζοάνα. «Από την άλλη, όμως», ενημέρωσε, «το ίδιο κι εγώ».

«Φυσικά, φυσικά. Ανόπτο εκ μέρους μου. Πολύ φοβάμαι, ξέρεις, ότι έχω μείνει λίγο πίσω. Όλες οι αδελφές μου ήταν μεγαλύτερες από εμένα, και η αγαπητή μητέρα μου έζησε ως τα ενενήντα επτά—το φαντάζεσαι;— και ήταν ιδιαίτερα ιδιόρρυθμη. Ναι, ναι, τώρα όλοι καπνίζουν. Το μόνο θέμα είναι πως το σπίτι δεν έχει τασάκια».

Η Τζοάνα είπε ότι θα φέρναμε πολλά τασάκια και πρόσθεσε με χαμόγελο: «Και σας υπόσχομαι ότι δε θα σβήνουμε τα τσιγάρα μας στα ωραία σας έπιπλα. Κι εγώ η ίδια τρελαίνομαι όταν βλέπω να το κάνουν αυτό».

Κανονίστηκαν όλα, λοιπόν, και πήραμε το Λιτλ Φερζ για μια περίοδο έξι μηνών, με δυνατότητα για άλλους τρεις, και η Έμιλι Μπέρτον εξήγησε στην Τζοάνα ότι η ίδια θα ένιωθε πολύ άνετα επειδή θα πήγαινε να μείνει σε ένα δωμάτιο που κρατούσε μια παλιά υπηρέτριά της, «η αφοσιωμένη Φλόρενς», η οποία είχε παντρευτεί «αφού έμεινε μαζί μας για δεκαπέντε χρόνια. Πολύ καλό κορίτσι, και ο σύζυγός της είναι στις οικοδομικές επιχειρήσεις. Έχουν ένα ωραίο σπίτι στη Χάι Στριτ και δύο πανέμορφα δωμάτια στον επάνω όροφο. Θα είμαι πολύ άνετα, και η Φλόρενς θα χαρεί πολύ να με έχει εκεί».

Έτσι, λοιπόν, όλα έδειχναν ιδιαίτερα ικανοποιητικά, και το συμφωνητικό υπογράφηκε και κάποια στιγμή η Τζοάνα κι εγώ φτάσαμε κι εγκατασταθήκαμε, και μιας και η υπηρέτρια της δεσποινί-

νίδος Έμιλι Μπέρτον, η Πάρτριτζ, είχε συναινέσει να μείνει, μας φρόντιζε πολύ καλά με τη βοήθεια μιας «κοπέλας» που ερχόταν κάθε πρωί και που έδειχνε λίγο χαζούλα αλλά καλοσυνάτη.

Η Πάρτριτζ, μια κάτισχνη, αυστηρή μεσήλικη, μαγείρευε αξιοθαύμαστα και παρ' ότι δεν ενέκρινε να δειπνούμε αργά (η δεσποινίς Έμιλι συνήθιζε να τρώει ελαφριά για βράδυ, ένα σφικτό αυγό), ωστόσο, προσαρμόστηκε στους τρόπους μας και μάλιστα έφτασε να παραδεχτεί ότι καταλάβαινε πως ήταν ανάγκη να ανακτήσω τις δυνάμεις μου.

Όταν εγκατασταθήκαμε και είχαμε ήδη περάσει μία εβδομάδα στο Λιτλ Φερζ, ήρθε σοβαρή η δεσποινίς Έμιλι Μπέρτον και άφησε το επισκεπτήριό της. Το παράδειγμά της ακολούθησε η κυρία Σίμινγκτον, σύζυγος του δικηγόρου, η δεσποινίς Γκρίφιθ, αδελφή του γιατρού, η κυρία Ντέιν Κάλθορν, σύζυγος του εφημέριου, και ο κύριος Πάι από το Πράιορς Εντ.

Η Τζοάνα εντυπωσιάστηκε απίστευτα.

«Δεν ήξερα ότι ο κόσμος κάνει όντως *επισκέψεις*», είπε με φωνή γεμάτη δέος, «και μάλιστα αφήνει *επισκεπτήρια*».

«Αυτό, μικρή μου», είπα εγώ, «είναι επειδή δεν έχεις ιδέα από τη ζωή στην ύπαιθρο».

«Ανοσίες. Έχω περάσει πάμπολλα Σαββατοκύριακα με κόσμο στην ύπαιθρο».

«Δεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα αυτό», είπα.

Είμαι πέντε χρόνια μεγαλύτερος από την Τζοάνα. Θυμάμαι το μεγάλο, λευκό ακατάστατο σπίτι που είχαμε όταν ήμουν μικρός, με τα χωράφια που κατέβαιναν ως το ποτάμι. Θυμάμαι πως κωνόμουν κάτω από τις ψιλόλιγνες κόκκινες μουριές χωρίς να με δει ο κηπουρός, θυμάμαι τη μυρωδιά της λευκής σκόνης στην αυλή του στάβλου και μια πορτοκαλί γάτα να τη διασχίζει, και τον ήχο από τις οπλές των αλόγων στους στάβλους.

Μα όταν εγώ ήμουν επτά χρόνων και η Τζοάνα δύο, μετακομίσαμε στο Λονδίνο με μια θεία κι από τότε περνούσαμε εκεί τις διακοπές των Χριστουγέννων και του Πάσχα, με παντομίμες, θέα-

τρα και κινηματογράφους κι εκδρομές στους Κήπους του Κένσινγκτον με βάρκες, κι αργότερα σε παγοδρόμια. Τον Αύγουστο μας πήγαιναν στην ακτή, σε κάποιο ξενοδοχείο.

Τα συλλογίστηκα όλα αυτά και είπα στην Τζοάνα προβληματισμένος, και με αρκετές τύψεις, γιατί συνειδητοποίησα ότι είχα γίνει ένας εγωιστής, εγωκεντρικός ανάπηρος:

«Πολύ φοβάμαι ότι αυτή η εμπειρία θα είναι τρομερή για σένα. Θα σου λείπουν όλα πάρα πολύ».

Επειδή η Τζοάνα είναι πολύ όμορφη και πολύ χαρωπή, και της αρέσουν οι χοροί και τα κοκτέιλ, οι ερωτικοί δεσμοί και οι βόλτες με γρήγορα αυτοκίνητα.

Η Τζοάνα γέλασε και είπε ότι δεν την πείραζε καθόλου.

«Για να είμαι ειλικρινής, χαίρομαι που ξεφεύγω από όλα αυτά. Είχα βαρεθεί πολύ την παρέα και, παρόλο που ξέρω ότι δε θα με συμπονέσεις, με τσάκισε η ιστορία με τον Πολ. Θα χρειαστώ πολύ καιρό για να το ξεπεράσω».

Εγώ είχα τις αμφιβολίες μου. Οι ερωτικοί δεσμοί της Τζοάνα ακολουθούν πάντα την ίδια πορεία. Ξεμυαλίζεται με κάποιον τελείως άβουλο νεαρό, τον οποίο θεωρεί μια παραγνωρισμένη ευφυΐα. Ακούει τα ατέλειωτα παράπονά του και κάνει ό,τι μπορεί για να βρει αναγνώριση. Έπειτα, όταν εκείνος αποδεικνύεται αγνώμων, πληγώνεται βαθιά και λέει ότι της τσάκισε την καρδιά – μέχρι να εμφανιστεί ο επόμενος κατηφής νεαρός, κάτι που συνήθως συμβαίνει περίπου τρεις εβδομάδες αργότερα!

Γι' αυτό δεν πήρα πολύ στα σοβαρά τον πόνο της. Καταλάβαινα, όμως, ότι η ζωή στην ύπαιθρο έμοιαζε με καινούργιο παιχνίδι για την ελκυστική αδελφή μου.

«Όπως και να 'χει», είπε, «έχω ντυθεί σωστά, έτσι δεν είναι;»

Την παρατήρησα προσεκτικά και δεν κατάφερα να συμφωνήσω.

Η Τζοάνα είχε ντυθεί (από τη Μιροτίν) για το *le Sport*. Αυτό σημαίνει ότι φορούσε μια κολλητή φούστα με εξωφρενικά, τερατώδη καρό, κι από πάνω ένα γελοίο κοντομάνικο μπλουζάκι που έμοια-

ζε τιρολέζικο. Είχε φορέσει ψιλές μεταξωτές κάλτσες κι ένα ζευγάρι άψογα, αλλά ολοκαίνουρια παπούτσια.

«Όχι», είπα, «έχεις ντυθεί τελείως λάθος. Θα έπρεπε να φοράς μια παμπάλαια φούστα από τουίντ, κατά προτίμηση σε σκούρο πράσινο ή ξεβαμμένο καφέ, ένα ωραίο ασορτί κασμιρένιο πουλόβερ, και ίσως μια μακριά ζακέτα, τσόχινο καπέλο, χοντρές κάλτσες και παλιά παπούτσια. Τότε, και μόνο τότε, θα μπορούσες να ταιριάξεις στο φόντο της Χάι Στριτ του Λίμστοκ, χωρίς να ξεχωρίζεις όπως τώρα». Πρόσθεσα: «Και το πρόσωπό σου είναι τελείως λάθος».

«Τι έχει το πρόσωπό μου; Έχω φορέσει το Ηλιοκαμένο Μείκαπ Νο 2».

«Ακριβώς», είπα. «Αν ζούσες στο Λίμστοκ, θα έβαζες λίγη πούδρα για να μη γυαλίζει η μύτη σου, ίσως μια στάλα κραγιόν –όχι πολύ καλά φορεμένο– και είμαι σχεδόν σίγουρος ότι θα είχες όλα σου τα φρύδια, κι όχι το ένα τέταρτο από αυτά».

Η Τζοάνα έβαλε τα γέλια κι έδειξε να το διασκεδάζει ιδιαίτερα.

«Λες να με θεωρήσουν απαίσια;» είπε.

«Όχι», απάντησα. «Απλώς αλλόκοτη».

Η Τζοάνα άρχισε ξανά να μελετά τις κάρτες που είχαν αφήσει οι επισκέπτες μας. Μόνο η σύζυγος του εφημέριου είχε σταθεί τυχερή, ή ίσως άτυχη, και την είχε βρει στο σπίτι.

Η Τζοάνα μουρμούριζε: «Μου θυμίζει παιδικό παιχνίδι. Η κυρία Νομικού, σύζυγος του δικηγόρου, η δεσποινίς Φαρμάκη, κόρη του γιατρού, και τα λοιπά». Ενθουσιασμένη, πρόσθεσε: «Πρέπει να είναι όντως ωραία εδώ, Τζέρι! Είναι ένα μέρος γλυκό, αστείο, βγαλμένο από άλλη εποχή. Δε σου φαίνεται αδιανόητο ότι εδώ μπορούν να συμβούν άσχημα πράγματα;»

Και παρόλο που ήξερα ότι αυτό που έλεγε ήταν ανόητο, συμφώνησα μαζί της. Σε ένα μέρος σαν το Λίμστοκ δεν μπορούσε να συμβεί τίποτα κακό. Είναι περιεργό αν σκεφτεί κανείς ότι μόλις μία εβδομάδα αργότερα πήραμε το πρώτο γράμμα.

Βλέπω ότι δεν ξεκίνησα καλά. Δεν περιέγραψα το Λίμστοκ, κι αν δεν καταλάβει κανείς πώς είναι το Λίμστοκ, είναι αδύνατο να καταλάβει την ιστορία μου.

Κατ' αρχάς, να πω ότι το Λίμστοκ έχει τις ρίζες του στο παρελθόν. Κάπου γύρω στην εποχή της νορμανδικής κατάκτησης ήταν σημαντικό μέρος, με κυρίως εκκλησιαστική σημασία. Είχε ένα μοναστήρι και μια μακρά διαδοχή από φιλόδοξους και ισχυρούς ηγούμενους. Λόρδοι και βαρόνοι στη γύρω ύπαιθρο φρόντιζαν να τα έχουν καλά με τα ουράνια αφήνοντας κάποια από τα κτήματά τους σε αυτό. Η μονή του Λίμστοκ έγινε πλούσια και σημαντική και αποτελούσε δύναμη της περιοχής για πολλούς αιώνες. Με τον καιρό, ωστόσο, ο Ερρίκος Η΄ την έκανε μέτοχο της μοίρας της εποχής της. Από τότε ένα κάστρο δέσποζε στη μικρή πόλη, η οποία ήταν ακόμα σημαντική. Είχε δικαιώματα, προνόμια και ευμάρεια.

Και τότε, κάπου γύρω στο χίλια επτακόσια κάτι, τα κύματα της προόδου άφησαν πίσω το Λίμστοκ. Το κάστρο κατέρρευσε. Από την πόλη δεν περνούσαν ούτε τρένα, ούτε κύριοι δρόμοι. Μετατράπηκε σε μικρή, επαρχιώτικη πόλη, ασήμαντη και ξεχασμένη, με μια μεγάλη έκταση από χερσότοπους πίσω από αυτήν, και παντού τριγύρω γαλήνιες φάρμες και χωράφια.

Στην πόλη γινόταν παζάρι μία φορά την εβδομάδα, κι εκείνη τη μέρα ήταν πιθανό να δει κανείς ζώα στους μικρούς και μεγάλους δρόμους. Δύο φορές τον χρόνο γινόταν μια μικρή ιπποδρομία, στην οποία συμμετείχαν μόνο τα πλέον ταπεινά άλογα. Η πόλη είχε έναν ελκυστικό εμπορικό δρόμο με μεγαλόπρεπες κατοικίες αρκετά πιο πίσω, οι οποίες έδειχναν κάπως αταίριαστες με τις βιτρίνες του ισογείου, που επεδείκνυαν γλυκίσματα ή φρούτα και λαχανικά. Ο δρόμος είχε ένα μεγάλο, ακατάστατο υφασματοπωλείο, ένα μεγάλο, επιβλητικό σιδεράδικο, ένα επιδεικτικό ταχυδρομείο και μια σειρά σκόρπια ακαθόριστα καταστήματα, δύο ανταγωνιστές κρεοπώλες κι ένα μεγάλο παντοπωλείο. Το Λίμστοκ είχε γιατρό, δικηγορικό γραφείο, των κυρίων Γκάλμπρεϊθ, Γκάλμπρεϊθ και Σίμινγκτον, μια όμορφη και αναπάντεχα μεγάλη εκκλησία από

το 1420, που ενσωμάτωνε σαξονικά ερείπια, ένα καινούργιο, πανάσχημο σχολείο και δύο παμπ.

Αυτό ήταν το Λίμστοκ, και με παρότρυνση της Έμιλι Μπέρτον, όποιος ήταν κάποιος πέρασε να μας επισκεφτεί, και κάποια στιγμή η Τζοάνα, η οποία είχε αγοράσει ένα ζευγάρι γάντια και είχε πάρει έναν κάπως κακοπαθημένο βελούδινο μπερέ, άρχισε τις εξορμήσεις για να ανταποδώσει τις επισκέψεις.

Για εμάς ήταν όλα τελείως νέα και διασκεδαστικά. Δε θα μέναμε εκεί για πάντα. Το βλέπαμε ως ένα διάλειμμα. Ετοιμάστηκα να υπακούσω τις οδηγίες του γιατρού μου και να ενδιαφερθώ για τους γείτονές μου.

Και στους δυο μας όλα αυτά φαίνονταν πολύ διασκεδαστικά.

Μάλλον είχα κατά νου τις οδηγίες του Μάρκουσ Κεντ, να χαρώ τα τοπικά σκάνδαλα. Σε καμία περίπτωση δεν υποψιαζόμουν πώς θα υπέπιπταν στην αντίληψή μου αυτά τα σκάνδαλα.

Το πιο παράξενο ήταν ότι το γράμμα, όταν έφτασε, μας φάνηκε το πιο διασκεδαστικό απ' όλα.

Έφτασε, θυμάμαι, την ώρα του πρωινού. Το γύρισα στα χέρια μου με τον αργόσχολο τρόπο που έχει κανείς όταν ο χρόνος κυλά αργά, όταν το κάθε γεγονός πρέπει να ξεδιπλωθεί στην πλήρη έκτασή του. Είδα ότι το γράμμα ερχόταν από την περιοχή και η διεύθυνση ήταν δακτυλογραφημένη.

Το άνοιξα πριν από τους δύο φακέλους με γραμματόσημο Λονδίνου, αφού ο ένας ήταν λογαριασμός και ο άλλος γράμμα από έναν μάλλον κουραστικό εξάδελφο.

Μέσα, κάποιος είχε κόψει τυπωμένες λέξεις και γράμματα και τα είχε κολλήσει σε ένα φύλλο χαρτί. Για ένα δυο λεπτά έμεινα να κοιτώ τις λέξεις χωρίς να τις καταλαβαίνω. Έπειτα μου κόπηκε η ανάσα.

Η Τζοάνα, η οποία κοιτούσε συνοφρυωμένη έναν λογαριασμό, σήκωσε το κεφάλι.

«Τζέρι;» είπε. «Τι είναι; Φαίνεσαι ταραγμένος».

Με τους πλέον χυδαίους όρους, το γράμμα παρουσίαζε την

άποψη του συντάκτη του ότι η Τζοάνα κι εγώ δεν ήμασταν αδέλφια.

«Είναι ένα ιδιαίτερα αισχρό ανώνυμο γράμμα», είπα.

Βρισκόμουν ακόμα σε κατάσταση σοκ. Για κάποιον λόγο δεν περίμενα τέτοιο συμβάν στο γαλήνιο, κοιμισμένο Λίμσοκ.

Η Τζοάνα έδειξε αμέσως ζωνηρό ενδιαφέρον.

«Αλήθεια; Τι λέει;»

Έχω προσέξει ότι στα μυθιστορήματα τα ανώνυμα γράμματα αισχρής και απεχθούς φύσης δεν τα δείχνουν στις γυναίκες, αν γίνεται. Υπονοείται ότι οι γυναίκες πρέπει να προφυλάσσονται με κάθε κόστος από το σοκ που κάτι τέτοιο μπορεί να προκαλέσει στο ευαίσθητο νευρικό τους σύστημα.

Μετά λύπης μου θα πω ότι δε διανοήθηκα ούτε για μια στιγμή να μη δείξω το γράμμα στην Τζοάνα. Της το παρέδωσα αμέσως.

Εκείνη δικαίωσε την πίστη μου στη σκληρότητά της: έδειξε απλώς να το διασκεδάζει.

«Βρομερό σκουπίδι! Πάντα άκουγα για ανώνυμα γράμματα, μα είναι η πρώτη φορά που βλέπω ένα. Πάντα έτσι είναι;»

«Δεν ξέρω να σου πω», είπα. «Και για μένα είναι η παρθενική εμπειρία».

Η Τζοάνα έβαλε τα γέλια.

«Πρέπει να είχες δίκιο για το μακιγιάζ μου, Τζέρι. Μάλλον όντως με θεωρούν εξώλης και προώλης!»

«Αυτό», είπα, «σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο πατέρας μας ήταν ψηλός, μελαχρινός με βαθουλωμένα μάγουλα και η μητέρα μας ένα ξανθό, γαλανομάτικο πλασματάκι, κι εγώ μοιάζω σ' εκείνον κι εσύ σ' εκείνη».

Η Τζοάνα κούνησε το κεφάλι σκεπτική.

«Ναι, δε μοιάζουμε καθόλου. Κανείς δε θα μας έκανε για αδέλφια».

«Σίγουρα κάποιος δε μας κάνει», είπα με θέρμη.

Η Τζοάνα είπε πως της φαινόταν τρομακτικά αστείο.

Σήκωσε σκεπτική το γράμμα από τη μία άκρη και ρώτησε τι έπρεπε να το κάνουμε.

«Η σωστή διαδικασία, πιστεύω», είπα, «είναι να το πετάξουμε στη φωτιά με ένα έντονο επιφώνημα αποστροφής».

Πέρασα από τα λόγια στα έργα και η Τζοάνα χειροκρότησε.

«Πολύ ωραία το έκανες», πρόσθεσε. «Θα έπρεπε να βγεις στο σανίδι. Πάλι καλά που έχουμε ακόμα τζάκια, έτσι δεν είναι;»

«Το καλάθι των ακρήστων θα ήταν πολύ λιγότερο δραματικό», συμφώνησα. «Από την άλλη, θα μπορούσα να του βάλω φωτιά με ένα σπίρτο και να το παρακολουθήσω αργά να καίγεται – ή να το παρακολουθήσω να καίγεται αργά».

«Τα πράγματα δεν καίγονται ποτέ όταν θέλουμε», είπε η Τζοάνα. «Σβήνουν. Σίγουρα θα ήσουν αναγκασμένος να ανέβεις το ένα σπίρτο μετά το άλλο».

Σηκώθηκε και πήγε προς το παράθυρο. Τότε, από εκεί όπου στεκόταν, γύρισε απότομα το κεφάλι.

«Αναρωτιέμαι ποιος να το έγραψε», είπε.

«Δε νομίζω πως θα μάθουμε ποτέ», απάντησα.

«Όχι, μάλλον όχι». Σώπασε για μια στιγμή κι έπειτα είπε: «Τώρα που το σκέφτομαι, τελικά δε νομίζω ότι είναι και τόσο αστείο. Ξέρεις, εγώ νόμιζα ότι εδώ κάτω μας... μας *συμπαθούσαν*».

«Μας συμπαθούν», είπα. «Μιλάμε για ένα μισότρελο μυαλό, μια ακραία περίπτωση».

«Μάλλον έτσι είναι. Πάντως είναι απαίσιο».

Όταν εκείνη βγήκε στη λιακάδα κι εγώ άναψα το τσιγάρο που κάπνιζα μετά το πρωινό, σκέφτηκα ότι είχε απόλυτο δίκιο. Ήταν απαίσιο. Κάποιος απεχθανόταν το γεγονός ότι είχαμε έρθει εδώ· κάποιος απεχθανόταν τη λαμπερή, νεαρή εκλεπτυσμένη ομορφιά της Τζοάνα· κάποιος ήθελε να κάνει κακό. Ίσως ο καλύτερος τρόπος ήταν να μην το πάρουμε στα σοβαρά· κατά βάθος, όμως, δεν ήταν αστείο.

Εκείνο το πρωί ήρθε ο δρ Γκρίφιθ. Είχα κανονίσει να έρχεται κάθε εβδομάδα για να μου κάνει μια αναλυτική εξέταση. Τον είχα συμπαθήσει τον Όουεν Γκρίφιθ. Ήταν μελαχρινός, άγαρμπος, κινούνταν με αμήχανους τρόπους και είχε δάχτυλα επιδέξια και

πολύ ελαφριά. Η ομιλία του ήταν κοφτή κι απότομη και ήταν μάλλον ντροπαλός.

Ανέφερε ότι η πρόδός μου ήταν ενθαρρυντική. Έπειτα πρόσθεσε: «Νιώθετε καλά; Είναι η ιδέα μου, ή σας βλέπω κάπως κατηφής σήμερα το πρωί;»

«Όχι ιδιαίτερα», είπα. «Μαζί με τον πρωινό καφέ κατέφτασε κι ένα πολύ υβριστικό ανώνυμο γράμμα, και μου έχει αφήσει μάλλον άσχημη γεύση».

Άφησε την τσάντα του να πέσει στο πάτωμα. Το αδύνατο, σκούρο πρόσωπό του είχε ταραχτεί.

«Εννοείτε ότι πήρατε κι εσείς τέτοιο γράμμα;»

Αυτό μου φάνηκε ενδιαφέρον.

«Κυκλοφορούν κι άλλα, δηλαδή;»

«Ναι. Εδώ και καιρό».

«Μάλιστα», είπα. «Κατάλαβα. Μου δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι η παρουσία μας εδώ είναι ανεπιθύμητη επειδή είμαστε ξένοι».

«Όχι, όχι, καμία σχέση. Απλώς—» Σταμάτησε κι έπειτα ρώτησε: «Τι έλεγε; Ή ίσως» —ξαφνικά κοκκίνισε και φάνηκε αμήχανος— «ίσως δε θα έπρεπε να ρωτήσω».

«Ευχαρίστως να σας πω», είπα. «Έλεγε ότι η φανταχτερή τσούλα που έφερα εδώ κάτω μαζί μου δεν είναι αδελφή μου — ούτε καν ετεροθαλής! Και αυτή η εκδοχή, αν μου επιτρέπετε, είναι εκλεπτυσμένη».

Το σκοτεινό πρόσωπό του φούντωσε από οργή.

«Να πάρει ο διάβολος! Η αδελφή σας δεν... ελπίζω να μην ταραχτηκε».

«Η Τζόανα», είπα, «μοιάζει λίγο με το αγγελάκι που βάζουμε στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, αλλά είναι άνθρωπος εξαιρετικά μοντέρνος και αρκετά σκληρός. Της φάνηκε ιδιαίτερα διασκεδαστικό. Πρώτη φορά συναντά στο διάβα της τέτοια πράγματα».

«Έτσι ελπίζω κι εγώ, πράγματι», είπε θερμά ο Γκρίφιθ.

«Όπως και να 'χει», είπα αποφασιστικά, «νομίζω ότι ο καλύτερος τρόπος να το πάρει κανείς είναι να το θεωρήσει απόλυτα γελοίο».

«Ναι», είπε ο Όουεν Γκρίφιθ. «Μόνο που...»

Σταμάτησε, κι εγώ έσπευσα να προσθέσω: «Ακριβώς», είπα. «Μόνο που, αυτό λέω κι εγώ!»

«Το πρόβλημα με αυτά τα πράγματα», είπε, «είναι πως όταν αρχίσουν, εξαπλώνονται».

«Έτσι φαντάζομαι».

«Είναι παθολογικό, φυσικά».

Κούνησα το κεφάλι. «Καμιά ιδέα για το ποιος βρίσκεται πίσω από αυτό;» ρώτησα.

«Όχι, μακάρι να είχα. Βλέπετε, η πληγή των ανώνυμων γραμμάτων προκύπτει από μία από τις εξής δύο αιτίες: είτε είναι κάτι *ειδικό*, απευθύνεται, δηλαδή, συγκεκριμένα σε ένα άτομο ή σε μια ομάδα ατόμων, κάτι που σημαίνει ότι υπάρχει κάποιος *κίνητρο*, πρόκειται για κάποιον που κρατά κακία για συγκεκριμένο λόγο (ή έτσι πιστεύει) και που επιλέγει έναν ιδιαίτερα απαίσιο και ύπουλο τρόπο να το εκφράσει. Είναι κακόβουλο και απεχθές, αλλά όχι απαραίτητα παρανοϊκό, και συνήθως είναι αρκετά εύκολο να εντοπίσουμε τον συντάκτη – ένας απολυμένος υπηρέτης, μια ζηλιάρα γυναίκα και τα λοιπά. Αν, όμως, είναι κάτι *γενικό*, και όχι ειδικό, τότε είναι πιο σοβαρό. Τα γράμματα αποστέλλονται αδιακρίτως κι εξυπηρετούν τον σκοπό της έκφρασης κάποιας απογοήτευσης στο μυαλό του συντάκτη. Όπως λέω, είναι το δίκως άλλο παθολογικό. Και η τρέλα μεγαλώνει. Στο τέλος, φυσικά, εντοπίζουν το εν λόγω άτομο – συχνά είναι κάποιος υπεράνω υποψίας, κι αυτό ήταν. Πέρυσι είχαμε ένα άσχημο ξέσπασμα τέτοιου είδους στην άλλη πλευρά της κομπετίας: αποδείχτηκε πως ήταν η επικεφαλής του τμήματος πιλοποίας σε μια μεγάλη επιχείρηση υφασμάτων. Ήσυχη, εκλεπτυσμένη γυναίκα, δούλευε χρόνια εκεί. Θυμάμαι κάτι παρόμοιο και στο τελευταίο ιατρείο που είχα πάνω, στον βορρά, μα εκείνο αποδείχθηκε ότι ήταν καθαρά προσωπική μνησικακία. Παρ' όλα αυτά, όπως είπα, το έχω δει να συμβαίνει αρκετές φορές και, για να είμαι ειλικρινής, με τρομάζει!»

«Γίνεται εδώ και καιρό;» ρώτησα.

«Δε νομίζω. Είναι δύσκολο να είμαστε σίγουροι, φυσικά, επειδή όποιος παίρνει τέτοιο γράμμα δεν το ανακοινώνει δεξιά κι αριστερά. Το ρίχνει στη φωτιά».

Σταμάτησε.

«Κι εγώ έλαβα ένα. Το ίδιο και ο Σίμινγκτον, ο δικηγόρος. Και μου μίλησαν γι' αυτά κι ένας δυο αρκετά φτωχοί ασθενείς μου».

«Κι ήταν όλα πάνω-κάτω το ίδιο πράγμα;»

«Ναι, ναι. Μια αναμφίβολη επιμονή με το σεξ. Αυτό εμφανίζεται πάντα». Χαμογέλασε πλατιά. «Ο Σίμινγκτον κατηγορήθηκε για άνομες σχέσεις με τη γραμματέα του, την καημένη τη δεσποινίδα Γκιτς, που είναι τουλάχιστον σαράντα χρόνων, φορά γυαλιά στη μύτη κι έχει πεταχτά δόντια σαν κουνέλι. Ο Σίμινγκτον πήγε το γράμμα ίσια στην αστυνομία. Τα δικά μου γράμματα με κατηγορούσαν για παραβίαση επαγγελματικής ευπρέπειας με τις ασθενείς μου, τονίζοντας τις λεπτομέρειες. Είναι όλα παιδιάστικα και παράλογα, αλλά τρομερά φαρμακερά». Η όψη του άλλαξε, σοβάρεψε. «Παρ' όλα αυτά, εγώ *φοβάμαι*. Ξέρετε, αυτά τα πράγματα μπορεί να γίνουν επικίνδυνα».

«Φαντάζομαι πως έτσι είναι».

«Βλέπετε», είπε, «όσο κι αν πρόκειται για μια ωμή, παιδιάστικη κακία, αργά ή γρήγορα κάποιο από αυτά τα γράμματα θα πετύχει διάνα. Και τότε ένας θεός ξέρει τι μπορεί να συμβεί! Φοβάμαι και κάτι άλλο: την επίδραση στο αργό, καχύποπτο αμόρφωτο μυαλό. Όταν βλέπουν κάτι γραμμένο, πιστεύουν ότι είναι αλήθεια. Μπορεί να προκύψουν κάθε είδους επιπλοκές».

«Το γράμμα έδειχνε άνθρωπο κάπως αμόρφωτο», είπα σκεπτικός. «Θα έλεγα ότι το έγραψε κάποιος σχεδόν αναλφάβητος».

«Αλήθεια;» είπε ο Όουεν, κι έφυγε.

Όταν το ξανασκέφτηκα αργότερα, εκείνο το «Αλήθεια;» μου φάνηκε λίγο ενοχλητικό.

Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά, αυτό λέω εγώ.

Ο Τζέρι και η αδελφή του η Τζοάνα έρχονται από το Λονδίνο στη μικρή πόλη του Λίμστοκ, φιλοξενούμενοι της δεσποινίδος Μπέρτον. Σκοπεύουν να μείνουν μαζί της ένα διάστημα, ώσπου να αναρρώσει ο Τζέρι από ένα αεροπορικό ατύχημα. Ωστόσο, λίγο μετά την άφιξή τους, παίρνουν ένα ανώνυμο γράμμα που τους κατηγορεί ότι στην πραγματικότητα δεν είναι αδέλφια αλλά εραστές. Πολύ σύντομα όμως μαθαίνουν ότι και άλλοι άνθρωποι στην πόλη έχουν λάβει παρόμοια γράμματα. Και παρόλο που οι κατηγορίες είναι πάντα ψεύτικες, πολλοί άνθρωποι έχουν αναστατωθεί και κάποιοι φοβούνται τα χειρότερα.

Είναι καιρός η αστυνομία να αναλάβει την υπόθεση. Αλλά ίσως πιο αποτελεσματικά από έναν έμπειρο ντετέκτιβ να μπορεί να διαλευκάνει το μυστήριο μια γηραιά κυρία με κοφτερή ματιά, η οποία ξέρει καλύτερα από τον καθένα την τέχνη του κουτσομπολιού και τα σκοτεινά πάθη που κρύβουν οι ήσυχες μικρές πόλεις της αγγλικής υπαίθρου: η μις Μαρπλ.

 AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3068-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22563

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ